

Judenlandfle Esterretninger.

I det nylig udkomne Januar Hefte af Maanedskriften *Athene* læses: "Noget om den danske Billedhugger i Rom Thorvaldsen af Frederike Brun, født Wänter". Vi erfare deraf, hvorledes denne saa navnkundige Konstner fra en uformuende Steenhuggers *) Den opsvingede sig til et Trin, hvor han beiler med Canova om Krandsen. Allerede som Barn yttrede sig Lyft hos ham til at efterligne Faderens Ornamenteer. I sit trettende Aar (1783) begyndte han den academiske Bane med at tegne efter Gudefigurer i Gipskolen; i sit femtende Aar (1785) vandt han den anden, og i sit syttende (1787) den første Guldmedaille; i sit nittende (1789) den mindre Guldmædaille for et Basrelief, i sit 21de (1791) den store Guldmædaille, og, som en Følge deraf, fik han af Akademiet en aarlig Understøttelse til sine Studeringers Fremme; i sit 24de Aar (1797) reiste han udenlands. Allerede førend han tiltraadte denne Reise udmærkedes han af Geheimeraad C. Nevenfow, hvis Familiebolk endnu er prydet med Afstøbninger af Thorvaldsens to første Basreliefer: *Hekiodorus*, og *Apoteles* i Næder, som helbreder den Gamme ved Tempelets Porte, hvilket sidste var hans Præmiestykke for den store Guldmædaille **). — Paa hans Reise til Italien var han i Havsnød; Skibet blev drevet til de barbariske Kyser, men neppe andsluppen deraf, blev det tvunget til at søge Malta. Endelig naaede vor Konstner Neapel, men heel ukjendt med Verden, fremmed i ethvert andet Tungemaal end Dansk, sølte han her, midt i Konsternes Hjem, den første Hjemvee, og fristedes der, efter sin egen Forsikkring, at vende tilbage til sit Fædeland, uden at have seet Rom og dets Konfakter. I Rom selv, hvor han dog for Skams Skyld maatte hen, vandrede han halvanbet

*) Han var ikke Steenhugger, men simpel Billedhugger, og forfærdigede Ornamenteer af Træ til Speile, Ligstiler &c.

***) Det fortjener her at anmærkes, at eet af Thorvaldsens første Basreliefs findes anbragt paa Frontispicen af Gaarden No. 98 paa Sammitiers. Da Gaarden er opbygget efter den store Brand 1795, saa er dette Basrelief forvædet uimæret paa den Tid.

Nar omkring, saa henskunken i Beskuelse og nedslaaet ved Synet af det Guldkomne, at han neppe var istand til at tegne eller modellere noget af Betjendehed. Mod Slutningen af det andet Aar af hans Ophold i Rom begyndte han endelig at modellere, danne og tilintetgjøre. Georg Zoega var bleven hans Kristarch; han gjorde strænge, maaffee Tid, vel strænge, Fordringer af ham. Thorvaldsen, i sin Kamp med Idealet, afbuggede Hoveder, sønderbrød Statuer, der allerede tidligen vilde have udmærket ham for den store Hob. Noogle smaa Modeller gjorde imidlertid hans Kjendere opmærksomme paa ham; han copierede adskillige efter Antiker, og modellerede nogle andre efter Levende med meget Held. Allerede 1798 indsendte han til Konstacademiet i Kjøbenhavn en Gudegruppe af *Hæchus* og *Atiadne*, og *Nothes* Buste i Marmor; 1797 *Homers* og *Bernstorffs* Buste ligeledes i Marmor. 1801 indberettede han til Akademiet, at han havde modelleret en *Jason* i naturlig Størrelse, men at han havde gennemgaaet en langvarig Sygdom, der havde standset ham i dette Arbeide. — Ved Aaret 1802 vare de 6 Aar, han skulde nyde Kongelig Understøttelse, forløbne, og i denne hans trængende Forsætning var det, hans *Jason* stod som et Gud op af Eldtidens Skjød, for at frelse ham og bringe ham sin store Bestemmelse nærmere. Den opvakte Kjendernes og selv den strænge Zoegas Bundering. Og saa Tilfældet — om der i denne Verden virkelig gives noget, som fortjener dette Navn — frelsede hans Bærk. Hvorat førte dette Nige Hollender Hope hen til Thorvaldsen; han saae hans *Jason*, bestilte den Arap i Marmor, og overlod til Konstneren selv at rurdere sit Arbeide, og skal endog have lagt noget til den meget maadelige *Pyris*. *Jason*, som grundfæstede vor Thorvaldsens Konstnerhæder, grundfæstede tillige hans fremtidige Skjebne. Forfatterinden gennemgaaer derpaa alle de fra den Tid af forfærdigede Thorvaldsenske Konstværker, og bedømmer dem med den hende egne Kjøfflands og Konfaktslæse. Men naar Forfatterinden (S. 5) beretter, at *Jason* allerede var i alle Konstneres Munde, da Thorvaldsen engang ved et Middagsmaaltid, hvor han i Almindelighed pleiede at samles med 30 til 40 Konstnere, blev spurgt om han kjendte den unge danske Konstner,

